Dosarul nr. 2-10275/23

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

16 iulie 2025 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Central
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecător Petru Harmaniuc
Grefier Andreea Goreacii

examinând în sediul instanței, în ședință publică și în procedură contencioasă, cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către SRL „AGROPIESE TGR GROUP" împotriva lui Eugeniu Șoltoianu și Svetlana Ciuntu, intervenient accesoriu SRL „EXPRES-SALON" în proces de insolvabilitate cu privire la încasarea solidară a datoriei,

la acțiunea reconvențională depusă de către Svetlana Ciuntu împotriva SRL „AGROPIESE TGR GROUP", Eugeniu Șoltoianu și SRL „EXPRES-SALON" în proces de insolvabilitate, intervenient accesoriu mediatorul Aurelia Irodoi cu privire la constatarea nulității absolute a actelor juridice,

și cererea de chemare în judecată a intervenientului principal SRL „EXPRES-SALON" în proces de insolvabilitate împotriva SRL „AGROPIESE TGR GROUP" cu privire la constatarea nulității absolute a actului juridic–

a c o n s t a t a t:

1. La data de 19 mai 2023, SRL „Agropiese Tgr Group" s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Eugeniu Şoltoianu şi Svetlana Ciuntu, intervenient accesoriu SRL „EXPRES-SALON" în proces de insolvabilitate cu privire la încasarea solidară a datoriei.
2. În cererea de chemare în judecată, reclamantul a arătat că, la data de 01.11.2017, între „Agropiese TGR Grup" SRL și „AMB WORLDTIRES LP" a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. AUTO-0111/17, având ca obiect livrarea mărfurilor (anvelope) în valoare de 44 000 dolari SUA.
3. Reclamantul a menționat că și-a executat integral obligația de plată, prețul fiind transferat în contul vânzătorului potrivit ordinelor de plată nr. 291 din 15.01.2018 și nr. 1 din 29.01.2018, documente care se anexează la cerere.
4. În scopul transportării mărfii în Republica Moldova, reclamantul a apelat la serviciile SRL „Expres Salon", care, conform comenzii nr. 4 din 19.02.2018, și-a asumat prestarea serviciilor de transport internațional pentru marfa procurată, pe ruta: Lituania, orașul Klaipeda – „Agropiese TGR Grup" SRL, municipiul Chișinău, Moldova.
5. La data de 19.02.2018, marfa a fost încărcată în unitatea de transport autocamionul Renault EB288/MSAK132 și a fost vămuită în vederea livrării către destinatar, însă din motive necunoscute, autocamionul cu marfă nu a ajuns la destinație.
6. Potrivit comenzii nr. 4 din 19.02.2018, SRL „Expres Salon" și-a asumat răspunderea materială deplină pentru siguranța încărcăturii din momentul încărcării și până la descărcarea către beneficiar. În temeiul acestei răspunderi, reclamantul a arătat că, la data de 12.03.2018, în adresa sa a fost expediată solicitarea cu nr. 30, prin care SRL „Expres Salon" a recunoscut prejudiciul cauzat în sumă de 44 000 dolari SUA, precum și plățile aferente născute din

nerespectarea comenzii de transport, solicitând soluționarea pe cale amiabilă a modului și termenului de reparare a prejudiciului.

7. Ca urmare a celor expuse, la data de 30.03.2018 între „Agropiese TGR Grup” SRL și SRL „Expres Salon” a fost încheiată Tranzacția nr. 2M cu privire la mediere, prin care părțile au soluționat litigiul în legătură cu neexecutarea comenzii nr. 4 din 19.02.2018. Conform condițiilor acestei tranzacții, debitorul a recunoscut datoria în sumă de 44 000 dolari SUA și s-a obligat să o achite în termen de 24 de luni.

8. Prin scrisoarea nr. 09/08-1 din 09.08.2018, furnizorul „AMB WORLDTIRES LP” l-a informat că a fost nevoit să achite TVA în sumă de 12 705,04 dolari SUA, întrucât marfa încărcată nu a fost exportată în afara hotarelor Lituaniei. În aceste circumstanțe, reclamantul afirmă că a fost obligat să compenseze furnizorului suma menționată.

9. Totodată, a relevat că SRL „Expres Salon”, suplimentar la suma de 44 000 dolari SUA, a garantat compensarea sumei de 12 705,04 dolari SUA prin scrisoarea de garanție nr. 78 din 05.08.2018, astfel încât debitorul și-ar fi asumat acoperirea unui prejudiciu material total în cuantum de 56 705,04 dolari SUA.

10. A mai menționat că, în perioada 30.03.2018 – 04.10.2022, SRL „Expres Salon” a achitat despăgubiri în sumă totală de 26 837,92 dolari SUA, iar potrivit evidenței contabile a reclamantului, datoria restantă constituie 29 867,12 dolari SUA.

11. Se asemenea, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 02.02.2023, s-a admis cererea administratorului SRL „Expres Salon” și s-a dispus intentarea procedurii de insolvabilitate în privința debitorului, fapt care, în opinia reclamantului, confirmă că nu mai poate miza în viitor pe executarea obligațiilor asumate de debitor.

12. În acest context a menționat că, la data de 03.12.2020, între „Agropiese TGR Grup” SRL în calitate de creditor, Șoltoianu Eugeniu și Ciuntu Svetlana în calitate de fidejusori și SRL „Expres Salon” în calitate de debitor a fost încheiat contractul de fidejusiune nr. 1, potrivit căruia fidejusorii s-au obligat, în solidar cu debitorul, să achite datoria acestuia în sumă de 44 000 dolari SUA, conform Tranzacției nr. 2M din 30.03.2018.

13. Potrivit pct. 1.2 și 1.4 din contract, părțile au stabilit răspunderea solidară și obligația de achitare într-un termen de 44 luni, cu începere din luna decembrie 2020, printr-o plată de 1 205,67 dolari SUA și ulterior plăți lunare de câte 800 dolari SUA până la stingerea integrală.

14. Totodată, potrivit pct. 1.3 din contract, fidejusorii și-au asumat o răspundere nelimitată, acoperind nu doar datoria principală, ci și dobânzile de întârziere, accesoriile datoriei, precum și cheltuielile ocazionate de introducerea acțiunii și de urmărirea silită.

15. În drept, reclamantul a făcut trimitere la dispozițiile Codului civil privind obligațiile solidare și fidejusiunea, arătând că, în temeiul art. 799, creditorul poate pretinde executarea obligației, la latitudinea sa, de la oricare dintre debitorii solidari, în parte sau în întregime, până la executarea totală. De asemenea, reclamantul a invocat art. 1640, potrivit căruia, în lipsa unei stipulații contrare, obligația debitorului și a fidejusorului este solidară, iar creditorul poate pretinde executarea de la debitor și, în limitele garanției, de la fidejusor, precum și prevederile art. 1628 alin. (2) și art. 1633 referitoare la natura garanției personale asumate prin contract. Totodată, reclamantul a indicat art. 1643 privind termenul-limită de valorificare a fidejusiunii, menționând că fidejusorul rămâne obligat dacă creditorul a cerut executarea înainte de expirarea termenului-limită. În final, reclamantul a precizat că, potrivit pct. 4.1 din contractul de fidejusiune, aceasta produce efecte din ziua semnării și încetează doar odată cu executarea deplină a datoriei principale și a sumelor aferente, durata fiind legată de existența obligațiilor garantate până la achitarea integrală a tuturor sumelor datorate.

Obiecțiile pârâtului SRL „Expres-Salon”:

16. În ceea ce privește argumentele formulate de SRL „Expres-Salon” în referință, instanța reține că acestea vor fi redate, în continuare, în cadrul expunerii poziției pârâtului în acțiunea depusă în calitate de intervenient principal. Pentru a evita reluarea inutilă a aceloraşi susțineri și dublarea motivării, instanța nu va reproduce separat argumentele care se suprapun, în esență, cu raționamentele deja invocate și care se repetă.

Obiecțiile pârâtei Svetlana Ciuntu:

17. În ceea ce privește argumentele formulate de Svetlana Ciuntu în referință, instanța reține că le va expune în continuarea la poziția pârâtei invocată în acțiunea reconvențională depusă, pentru a evita reluarea inutilă a aceloraşi susțineri și dublarea motivării, având în vedere că raționamentele acesteia se repetă.

Acțiunea reconvențională depusă de Svetlana Ciuntu:

18. Prin acțiunea reconvențională depusă, Svetlana Ciuntu a solicitat instanței să constate nulitatea absolută a două acte juridice: Tranzacția nr. 2/M din 30 martie 2018, contrasemnată de mediatorul Aurelia IRODOI, și Contractul de fidejusiune nr. 1 din 03 decembrie 2020, încheiat între SRL „Agropiese TGR Grup”, Svetlana Ciuntu, Eugeniu Șoltoianu și SRL „Expres-Salon”.

19. În susținerea acțiunii, reclamanta reconvențională a invocat în fapt că, la 30 martie 2018 SRL „Agropiese TGR Grup” și SRL „Expres-Salon” au încheiat Tranzacția nr. 2/M, prin care SRL „Expres-Salon” ar fi recunoscut un prejudiciu cauzat de o terță persoană în valoare totală de 44.000 USD, tranzacție contrasemnată de mediator.

20. A invocat apoi că la 19 aprilie 2018 a fost emisă ordonanța de începere a urmăririi penale pe marginea dispariției mărfii. În continuare, a arătat că la 3 decembrie 2020 ar fi fost încheiat Contractul de fidejusiune nr. 1, prin care ea și Eugeniu Șoltoianu ar fi garantat solidar achitarea datoriei debitorului SRL „Expres-Salon” pretins izvorâte din Tranzacția nr. 2/M.

21. A mai menționat că la 29 aprilie 2022 Judecătoria Chișinău, sediul Centru a refuzat cererea SRL „Agropiese TGR Grup” de a confirma Tranzacția nr. 2/M și de a elibera titlul executoriu, încheierea devenind irevocabilă prin neatacare.

22. De asemenea a mai relevat că, la 02 februarie 2023 a fost intentat procesul de insolvabilitate față de Expres-Salon, iar la 30 martie 2023, în tabelul definitiv al creanțelor, SRL „Agropiese TGR Grup” ar fi fost înscrisă cu creanța „0 (zero)”.

23. În final, a arătat că la 19 mai 2023 SRL „Agropiese TGR Grup” a înaintat acțiune împotriva fidejusorilor pentru încasarea datoriei pretinse, datorie care potrivit susținerilor sale, ar fi fost formată în baza Tranzacției nr. 2/M.

24. În drept, reclamanta reconvențională a fundamentat cererea de nulitate absolută pe regimul nulității actului juridic reglementat la art. 327 Cod civil și pe cerințele speciale privind tranzacțiile rezultate din mediere indicate la art. 32 din Legea cu privire la mediere, susținând că Tranzacția nr. 2/M nu corespunde condițiilor de valabilitate și include/produce efecte ce contravin normelor imperative și drepturilor terților.

25. În concret, ea a pretins că Tranzacția nr. 2/M ar fi lovită de nulitate absolută pentru că: ar contraveni normelor imperative/ordinii publice și bunelor moravuri, potrivit regulilor generale privind nulitatea inclusiv art. 334 Cod civil; ar fi semnată din partea SRL „Expres-Salon” de o persoană neîmputernicită, deoarece, potrivit Legii privind societățile cu răspundere limitată și statutului SRL „Expres-Salon”, aprobarea prealabilă a asociatului unic/adunării generale ar fi necesară pentru recunoașterea unei obligații de asemenea amploare adică în cuantum de 44.000 USD, iar lipsa unei decizii/împuterniciri ar conduce la nulitatea absolută; prejudiciul consemnat prin tranzacție nu ar fi fost cauzat de SRL „Expres-Salon”, ci de transportatorul ASKO, în

contextul unei fapte cercetate penal, astfel încât SRL „Expres-Salon” nu poate fi „recunoscut” vinovat și obligat pentru acțiunile unei terțe persoane, cu trimitere la principiile răspunderii civile reglementate la art. 1398–1399 Cod civil, redacție veche; și tranzacția ar încălca drepturile unor terți neparticipanți la mediere, deoarece, potrivit contractului de vânzare-cumpărare, dreptul de proprietate asupra mărfii urma să treacă la cumpărător doar la livrare, iar în lipsa livrării proprietarul ar rămâne vânzătorul AMB Wildtires LP or, tranzacția ar „reglementa” un pretins prejudiciu privind bunul unui terț care nu a semnat și nu a participat, ceea ce ar atrage nulitatea absolută.

26. În ceea ce privește Contractul de fidejusiune nr. 1 din 03 decembrie 2020, reclamanta reconvențională a reiterat două motive principale de nulitate absolută. Mai întâi, a susținut că fidejusiunea este întemeiată pe un act juridic nul - Tranzacția nr. 2/M, iar potrivit art. 331 Cod civil, actul nul nu produce efecte juridice, astfel că și contractul accesoriu întemeiat pe acesta ar fi nul. În al doilea rând, a insistat pe lipsa consimțământului valabil la încheierea fidejusiunii, arătând că semnătura sa ar fi aplicată doar pe pagina a 3-a, unde nu ar figura clauze de fidejusiune, ceea ce ar împiedica determinarea certă a voinței, făcând trimitere la art. 312 și 314 Cod civil în redacția după 1 martie 2019, precum și la regula privind acordul asupra clauzelor esențiale indicate la art. 1027 Cod civil. Suplimentar, a indicat existența unor neconcordanțe în identificarea fidejusorilor în preambul și la rubrica semnături, susținând că asemenea erori ar indica semnare pentru o persoană terță fără împuternicire și ar afecta valabilitatea actului.

Pretențiile din acțiunea intervenientului principal SRL „Expres-Salon”:

27. În cererea sa de intervenire în proces, intervenientul principal SRL „Expres-Salon”, prin administratorul insolvabilității Vasile Șeremet, a solicitat instanței admiterea cererii de intervenire și antrenarea sa în cauză în calitate de intervenient principal precum și constatarea nulității absolute a Tranzacției nr. 2/M din 30 martie 2018, contrasemnată de mediatorul Aurelia Irodoi.

28. În motivarea de fapt, intervenientul principal a arătat că la 19 februarie 2018 a fost întocmită Comanda nr. 4 privind transportarea mărfii către beneficiarul final SRL „Agropiese TGR Grup”. Potrivit susținerilor sale, transportul urma să fie efectuat în realitate de transportatorul nerezident din Slovenia ASKO d.o.o., fapt pe care îl consideră confirmat de CMR-ul anexat la dosar. Marfa ar fi fost încărcată de către transportator, iar ulterior ar fi dispărut într-o direcție necunoscută, împreună cu bunurile transportate.

29. A menționat că, la 30 martie 2018, între SRL „Agropiese TGR Grup” și SRL „Expres-Salon”, s-a încheiat Tranzacția nr. 2/M, prin care SRL „Expres-Salon” ar fi recunoscut un prejudiciu cauzat de o terță persoană în valoare totală de 44.000 USD, tranzacție contrasemnată de mediator. A mai relatat că la 19 aprilie 2018 a fost emisă o ordonanță de începere a urmăririi penale pe marginea circumstanțelor dispariției mărfii.

30. Ulterior, la 3 decembrie 2020 ar fi fost încheiat un contract de fidejusiune, prin care două persoane fizice ar fi garantat solidar achitarea datoriei debitorului SRL „Expres-Salon”, izvorâte din tranzacția menționată.

31. De asemenea, intervenientul principal a invocat că la 29 aprilie 2022, Judecătoria Chișinău, sediul Centru ar fi refuzat confirmarea Tranzacției nr. 2/M și eliberarea titlului executoriu, iar această încheiere a devenit irevocabilă.

32. A mai relevat că la 2 februarie 2023 a fost intentat procesul de insolvabilitate față de SRL „Expres-Salon”, iar la 30 martie 2023, în tabelul definitiv administratorul insolvabilității nu a admis creanțele SRL „Agropiese TGR Grup”, fiind înscrise cu „zero”.

33. A mai menționat că la 19 mai 2023 SRL „Agropiese TGR Grup” ar fi înaintat acțiune

împotriva fidejusorilor pentru încasarea datoriei pretinse, care ar deriva din Tranzacția nr. 2/M.
34. În drept, intervenientul a susținut că Tranzacția nr. 2/M din 30 martie 2018 este lovită de nulitate absolută, invocând regimul nulității actului juridic reglementat la art. 327 Cod civil și, în particular, cerințele speciale aplicabile tranzacțiilor rezultate din mediere indicate la art. 32 din Legea cu privire la mediere, inclusiv interdicția includerii clauzelor care încalcă norme imperative, ordinea publică și bunele moravuri ori drepturile unor terțe persoane neantrenate în mediere.
35. În esență, intervenientul a construit patru direcții principale de critică.
36. A invocat că tranzacția contravine normelor legale imperative și, prin aceasta, devine nulă absolut, inclusiv prin prisma regulilor privind ordinea publică și bunele moravuri. A susținut că tranzacția ar fi fost semnată din partea SRL ,,Expres-Salon", de o persoană neîmputernicită, întrucât recunoașterea unei sume semnificative de 44.000 USD ar ține de competența exclusivă a asociatului unic sau a adunării generale potrivit legislației speciale privind SRL-urile și statutului societății, iar la dosar nu ar exista acte care să confirme împuternicirea administratorului să încheie o asemenea tranzacție.
37. Intervenientul a arătat că prejudiciul pretins nu a fost cauzat de SRL ,,Expres-Salon", ci ar fi rezultatul faptelor transportatorului, astfel încât SRL ,,Expres-Salon" nu poate fi considerat autorul prejudiciului și nu poate fi ținut să repare un prejudiciu produs de o terță persoană, cu trimitere la principiile răspunderii civile delictuale indicate la art. 1398–1399 Cod civil în redacție veche. Suplementar, a invocat că tranzacția aduce atingere drepturilor unor terți neantrenați în mediere, întrucât, potrivit clauzelor contractului de vânzare-cumpărare, dreptul de proprietate asupra mărfii ar fi urmat să treacă la cumpărător doar la livrare, iar cum livrarea nu a avut loc, proprietarul ar fi rămas vânzătorul AMB Worldtires LP, în consecință, tranzacția ar "reglementa" un pretins prejudiciu cu privire la bunul unui terț care nu a participat la mediere și nu a semnat actul, ceea ce, în viziunea intervenientului, atrage nulitatea absolută.
38. Pentru admiterea sa ca intervenient principal, a arătat că în cauza de bază pretențiile reclamantului se întemeiază pe Tranzacția nr. 2/M, astfel încât constatarea nulității absolute a acesteia ar înlătura temeiul juridic al acțiunii principale, motiv pentru care intervenția sa urmărește contracararea și, în final, excluderea pretențiilor formulate împotriva sa și/sau în legătură cu tranzacția contestată.

Obiecțiile SRL „Agropiese TGR Grup" la acțiunea reconvențională:

39. În referință, SRL „Agropiese TGR Grup" a arătat că acțiunea reconvențională înaintată de Ciuntu Svetlana, prin care se solicită constatarea nulității Tranzacției nr. 2M din 30.03.2018 și a contractului de fidejusiune nr. 1 din 03.12.2020, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, iar în caz contrar, restituită sau scoasă de pe rol.
40. În acest sens a relevat că încheierea instanței prin care s-a refuzat confirmarea tranzacției și eliberarea titlului executoriu, nu reprezintă un act judecătoresc care soluționează fondul cauzei și nu are autoritate de lucru judecat, fiind doar un act procedural care permite o nouă adresare după înlăturarea neajunsurilor constatate. Totodată, faptul că SRL „Agropiese TGR Grup" nu a fost inclusă cu creanță în tabelul definitiv al creditorilor nu are relevanță, deoarece aceasta a depus cerere de admitere a creanței în sumă de 29 867,12 USD, iar refuzul administratorului insolvabilității a fost contestat, contestația fiind repusă în termen prin decizia Curții de Apel Chișinău și trimisă spre rejudecare.
41. De asemenea, a arătat că tranzacția nu este nulă, întrucât administratorul SRL „Expres Salon" avea împuternicirile necesare pentru încheierea acesteia, iar eventualele limitări interne nu sunt opozabile terților. Mai mult, însăși Ciuntu Svetlana, în calitate de unic asociat al SRL

„Expres Salon”, a validat tranzacția prin participarea la mediere și prin asumarea răspunderii solidare prin contractul de fidejusiune. Totodată, a indicat că SRL „Expres Salon” și-a asumat răspunderea contractuală și legală pentru transportul și integritatea mărfii, în conformitate cu prevederile Codului civil și ale contractului încheiat între părți.

42. Referitor la contractul de fidejusiune, a menționat că acesta este valabil, întrucât a fost încheiat cu respectarea condițiilor legale, fiind semnat de toate părțile, iar reclamanta reconvențională nu a indicat în mod concret lipsa consimțământului sau alte vicii de valabilitate. Prin semnarea contractului, fidejusorii au confirmat că au luat cunoștință de clauzele tranzacției și au acceptat consecințele juridice ale acesteia.

43. În concluzie, SRL „Agropiese TGR Grup” a solicitat respingerea acțiunii reconvenționale ca fiind neîntemeiată în fond, iar în subsidiar, restituirea sau scoaterea acesteia de pe rol din motive procedurale.

Obiecțiile intervenient accesoriu mediatorul Aurelia Irodoi:

44. În esență, mediatorul Aurelia Irodoi a invocat că potrivit Legii nr. 137/2015 cu privire la mediere, mediatorul nu este parte a litigiului și nu poate participa în procesul de judecată în favoarea uneia dintre părți, fiind obligat să respecte principiul confidențialității. Totodată, mediatorul nu poate divulga informațiile aflate în cadrul procesului de mediere și nici nu poate fi audiat cu privire la acestea, iar după încetarea medierii nu poartă răspundere pentru executarea sau neexecutarea obligațiilor asumate de părți prin tranzacție. În acest context, mediatorul a susținut că nu poate fi atras în procesul de judecată și a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa.

Poziția lui Eugeniu Şoltoianu în pledoarii:

45. Pârâtul Șoltoianu Eugeniu, prin reprezentantul său avocat Gheorghe Macovei a invocat netemeinicia acțiunii înaintate de reclamantul „Agropiese TGR Grup” SRL și a solicitat respingerea acesteia, invocând mai multe circumstanțe de fapt și de drept. În acest sens a arătat că, prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centra nr. 2i-612/22 din 02 februarie 2023, a fost intentată procedura de insolvabilitate în privința debitorului SRL „Expres-Salon”, iar reclamantul a depus cerere de admitere a creanței în sumă de 29 867,12 USD în cadrul acestei proceduri. Ulterior, prin tabelul definitiv consolidat al creanțelor și prin încheiere, creanța reclamantului nu a fost validată, fiind consemnată cu valoarea de „zero” lei, iar contestația depusă de reclamant împotriva neadmiterii creanței a fost respinsă ca tardivă și restituită fără examinare. În aceste condiții, pârâtul a susținut că această consemnare are efectul unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, care se referă la aceleași părți, același obiect și aceleași temeiuri de fapt și de drept, motiv pentru care a solicitat încetarea prezentului proces în temeiul art. 265 Cod de procedură civilă.

46. Totodată, pârâtul a invocat nulitatea absolută a contractului de fidejusiune nr. 1 din 03 decembrie 2020, în baza căruia reclamantul solicită încasarea datoriei, arătând că acest contract are caracter accesoriu tranzacției nr. 2/M din 30 martie 2018, încheiată în cadrul procedurii de mediere. Pârâtul a menționat că, potrivit prevederilor Legii medierii și Codului civil, tranzacția și actele accesorii acesteia trebuie să respecte forma prevăzută de lege și să fie contrasemnate de mediator, însă contractul de fidejusiune nu a fost încheiat în această formă și nu a fost contrasemnat de mediator, fapt ce atrage nulitatea absolută a acestuia.

47. De asemenea, pârâtul a invocat că obligația fidejusorului nu poate depăși obligația debitorului principal, iar garanția acoperă doar obligația garantată și accesoriile acesteia în limitele stabilite prin contract. În acest context, pârâtul a arătat că suma de 12 705,04 USD nu constituie obiect al tranzacției și nu poate fi solicitată de la fidejusori. Totodată, a menționat că suma de 26 837,82 USD a fost deja utilizată pentru stingerea obligației principale, astfel încât

reclamantul nu este îndreptățit să solicite încasarea sumei totale de 29 867,12 USD, iar suma maximă care ar putea fi eventual pretinsă nu depășește 17 162,18 USD.

48. În temeiul acestor circumstanțe, pârâtul a solicitat instanței, în principal, încetarea procesului civil ca urmare a existenței unei hotărâri judecătorești definitive asupra aceleiași creanțe, iar în subsidiar, constatarea nulității absolute a contractului de fidejusiune și respingerea acțiunii în partea ce depășește suma de 17 162,18 USD, ca fiind neîntemeiată

49. În ședință de judecată, reprezentantul reclamantului SRL Agropiese TGR Grup a susținut integral cererea de chemare în judecată și a solicitat admiterea acesteia, cu obligarea fidejusorilor la plata în mod solidar a sumei pretinse, în temeiul contractului de fidejusiune și al tranzacției de mediere.

50. În ședință de judecată, pârâtul Eugeniu Șoltoianu, prin reprezentantul său avocat, a contestat cererea de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată și a solicitat respingerea acesteia, invocând, în principal, excepția încetării procesului și nulității absolute a contractului de fidejusiune în subsidiar, precum și limitarea eventualei răspunderi la suma pe care o consideră justificată.

51. În ședință de judecată, reclamanta reconvențională Svetlana Ciuntu a susținut integral acțiunea reconvențională și a solicitat admiterea acesteia, cu constatarea nulității absolute a Tranzacției nr. 2/M din 30 martie 2018 și a contractului de fidejusiune nr. 1 din 03 decembrie 2020, invocând contrarietatea cu normele imperative, lipsa împuternicirilor la semnare și lipsa consimțământului valabil.

52. În ședință de judecată, intervenientul principal SRL Expres Salon, prin administratorul insolvabilității Vasile Șeremet, a susținut cererea de intervenție principală și a solicitat admiterea acțiunii intervenientului principal, cu constatarea nulității absolute a Tranzacției nr. 2/M din 30 martie 2018, invocând că actul ar încălca dispoziții imperative și ar afecta drepturile terților, iar semnarea ar fi fost realizată fără împuterniciri corespunzătoare.

53. În ședință de judecată, intervenientul accesoriu mediatorul Aurelia Irodoi nu s-a prezentat fiind legal citată însă a solicitat să fie examinată cauza în lipsa sa.

Aprecierea instanței de judecată:

54. Studiind materialele cauzei, apreciind pretențiile formulate în cererile de chemare în judecată inițială, reconvențională și a intervenientului principal în raport cu probele administrate și prevederile legale pertinente, instanța de judecată reține că acțiunea SRL „AGROPIESE TGR GROUP” urmează a fi admisă integral, cu respingerea acțiunii reconvenționale și a intervenientului principal, inclusiv excepțiile de încetare a procesului și nulitate.

Raționamente asupra fondului acțiunii:

55. Lucrările dosarului denotă că la 01.11.2017 între „Agropiese TGR Grup” SRL și „AMB WORLDTIRES LP” a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. AUTO-0111/17, având ca obiect livrarea mărfurilor (anvelope) în valoare de 44 000 dolari SUA. Reclamantul afirmă că și-a executat integral obligația de plată, prețul fiind transferat în contul vânzătorului prin ordinele de plată nr. 291 din 15.01.2018 și nr. 1 din 29.01.2018.

56. În vederea transportării mărfii către Republica Moldova, reclamantul a apelat la serviciile SRL „Expres Salon”, care, conform comenzii nr. 4 din 19.02.2018, și-a asumat prestarea serviciilor de transport internațional pe ruta Lituania, orașul Klaipeda – municipiul Chișinău. La 19.02.2018 marfa a fost încărcată în autocamionul Renault EB288/MSAK132 și a fost vămuită în vederea livrării către destinatar, însă, din motive necunoscute, transportul nu a ajuns la destinație.

57. Potrivit comenzii nr. 4 din 19.02.2018, SRL „Expres Salon” și-a asumat răspundere

materială deplină pentru siguranța încărcăturii din momentul încărcării și până la descărcare.
58. În acest context, la 12.03.2018 SRL „Expres Salon” ar fi recunoscut prejudiciul cauzat în sumă de 44 000 dolari SUA, solicitând soluționarea amiabilă a modului și termenului de reparare a prejudiciului.
59. Ulterior, la 30.03.2018, între „Agropiese TGR Grup” SRL și SRL „Expres Salon” a fost încheiată Tranzacția nr. 2/M cu privire la mediere, prin care părțile ar fi soluționat litigiul ivit în legătură cu neexecutarea comenzii de transport, debitorul recunoscând datoria în sumă de 44 000 dolari SUA și obligându-se să o stingă în termen de 24 de luni.
60. Potrivit pct.4.1 din Tranzacția nr.2/M „*părțile confirmă unanim li fără rezerve că la data de 14 martie 2018 soldul datoriei părții-2 față de partea-1, formată în temeiul comenzii nr.4 din 19 februarie 2018, și confirmată prin solicitarea nr.30 din 12 martie 2018, constituie 44000,00 USD*”.
61. Prin scrisoarea nr. 09/08-1 din 09.08.2018 furnizorul „AMB WORLDTIRES LP” l-a informat că a fost nevoit să achite TVA în sumă de 12 705,04 dolari SUA, întrucât marfa încărcată nu a fost exportată în afara hotarelor Lituaniei, iar reclamantul afirmă că a compensat furnizorului suma respectivă.
62. La materialele cauzei se regăsește și scrisoarea de garanție întocmită de către administratorul debitorului – Eugeniu Șoltoianu la 16 august 2018, prin care confirmă suma de 12705 USD pentru marfa transportată care nu a ajuns la destinație.
63. Totodată, SRL „Expres Salon” a garantat compensarea acestei sume suplimentare prin scrisoarea de garanție nr. 78 din 05.08.2018, astfel încât prejudiciul material total pretins ar constitui 56 705,04 dolari SUA.
64. În perioada 30.03.2018 – 04.10.2022, SRL „Expres Salon” ar fi achitat despăgubiri în sumă totală de 26 837,92 dolari SUA, iar potrivit evidenței sale contabile, datoria restantă ar constitui 29 867,12 dolari SUA.
65. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 02.02.2023, a fost intentată procedura de insolvabilitate față de SRL „Expres Salon”, împrejurare pe care reclamantul o invocă drept indiciu că nu mai poate miza pe executarea obligațiilor de către debitor.
66. În acest context, la 03.12.2020, între „Agropiese TGR Grup” SRL, în calitate de creditor, SRL „Expres Salon”, în calitate de debitor, și Șoltoianu Eugeniu și Ciuntu Svetlana, în calitate de fidejusori, a fost încheiat contractul de fidejusiune nr. 1, prin care fidejusorii s-au obligat în solidar cu debitorul, să achite datoria acestuia în sumă de 44 000 dolari SUA, în condițiile Tranzacției nr. 2/M din 30.03.2018, cu un grafic de plăți eșalonat pe 44 de luni începând cu luna decembrie 2020.
67. Corespunzător, potrivit pct.1.1 din contractul de fidejusiune nr.1 din 3 decembrie 2020 „*prezentul contract se încheie având la bază Tranzacția nr.2M din 30 martie 2018, încheiat între creditor și debitor, denumită în continuare „Tranzacție” în temeiul legii nr.137 din 3 iulie 2015 cu privire la mediere și se constituie ca accesoriu la aceasta*”.
68. Pct.1.3 din acest contract „*fidejusiunea este nelimitată și are ca obiect garantarea executării obligației principale a debitorului de a achita suma datoriei principale, dobânda de întârziere (în caz de întârziere a părților), precum și se extinde la toate accesoriile datoriei, inclusiv la cheltuielile necesare introducerii cererii de chemare în judecată și la cele ocazionale de procedura urmăririi silite*”.
69. Potrivit actului de verificare a decontărilor reciproce dintre reclamant și pârât, soldul restant este de 29 867,12 USD.
70. Instanța atrage atenția că în cadrul procesului, pe lângă pretenția principală de încasare a

sumei restante, s-a depus acțiune reconvențională și cererea intervenientului principal. Astfel, pârâții/reclamanți invocă, între altele, efectele înscrierii creanței cu valoarea „zero” în tabelul creanțelor din procedura de insolvabilitate a SRL „Expres-Salon”, precum și nulitatea actelor juridice ce stau la baza pretenției. Ciuntu Svetlana a depus acțiune reconvențională, solicitând constatarea nulității absolute a Tranzacției nr. 2/M și a contractului de fidejusiune nr. 1, iar SRL „Expres-Salon”, prin administratorul insolvabilității, a intervenit în proces solicitând, de asemenea, constatarea nulității Tranzacției nr. 2/M, invocând lipsa împuternicirilor, pretinsa cauzalitate a prejudiciului prin fapta unui terț transportator și pretinsa atingere adusă drepturilor unor terți.

71. Instanța reține că, potrivit principiilor procesuale care guvernează examinarea cauzelor civile, prioritate în soluționare o au excepțiile de procedură, întrucât acestea vizează însăși posibilitatea legală de examinare a fondului litigiului. Or cerința precum încetarea procesului are caracter preliminar și, prin natura ei, este menită să stabilească dacă instanța este în drept să procedeze la analiza raportului juridic dedus judecății.

72. Prin urmare, instanța consideră necesar să se expună cu întâietate asupra excepțiilor de procedură invocate de părți, urmând ca numai în măsura în care acestea vor fi respinse ca neîntemeiate să procedeze la examinarea fondului cauzei.

73. Potrivit art.265 din Codul de procedură civilă „*instanţa judecătorească dispune încetarea procesului în cazul în care: b) într-un litigiu între aceleaşi părţi, cu privire la acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri s-a emis o hotărîre judecătorească rămasă irevocabilă sau o încheiere de încetare a procesului în legătură cu renunţarea reclamantului la acţiune sau cu confirmarea tranzacţiei dintre părţi*”.

74. Instanța menționează că pârâtul a solicitat încetarea procesului, invocând faptul că în procedura de insolvabilitate a SRL „Expres-Salon” creanța pretinsă de SRL „Agropiese TGR Grup” ar fi fost consemnată în tabelul definitiv cu valoarea „zero”, iar potrivit art. 143 alin. (8) din Legea insolvabilității, consemnarea judecătorului în tabel produce efectul unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

75. Instanța acceptă că dispozițiile art. 143 alin. (8) conferă consemnării judecătorului în tabelul definitiv efecte echivalente unei hotărâri definitive în privința creanțelor validate în procedura de insolvabilitate, potrivit valorii și rangului acestora, cu consecința stabilirii masei credale și a dreptului de participare la distribuiri. Totuși, aceste efecte se circumscriu raportului juridic examinării creanțelor în cadrul procedurii de insolvabilitate, în care obiectul principal îl constituie stabilirea și confirmarea creanțelor împotriva patrimoniului debitorului insolvabil.

76. Or în prezenta cauză, reclamantul nu urmărește ca obiect principal, validarea creanței împotriva debitorului SRL „Expres-Salon” în cadrul procedurii de insolvabilitate, ci solicită încasarea datoriei de la fidejusori, în temeiul contractului de fidejusiune nr. 1 din 03.12.2020, invocând răspunderea acestora ca garanți personali. Prin urmare, cauza dedusă judecății are un obiect și un temei juridic distinct, derivat din raportul de garanție personală născut din fidejusiune, iar părțile litigante nu sunt identice cu cele din procedura de insolvabilitate, în care raportul se poartă între creditor și debitorul insolvabil, în limitele masei debitoare.

77. Mai mult ca atât, neadmiterea de către administratorul insolvabilității a creanței creditorului în tabel nicidecum nu determină validarea acesteia de către instanța de insolvabilitate, or în esență acțiunea administratorului insolvabilității de a nu admite o creanță în tabel împotriva patrimoniului debitorului este determinată de caracterul litigios și incert al creanței, nu și de valoarea acesteia.

78. În aceste condiții, instanța constată că nu sunt întrunite condițiile pentru încetarea

procesului în temeiul art. 265 Cod de procedură civilă, întrucât nu se constată identitatea de părți, de obiect și de temei între prezenta acțiune și procedura de validare a creanței neadmise de către administratorul insolvabilității în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Expres-Salon” în proces de insolvabilitate. Consecutiv, cerința de încetare a procesului va fi respinsă ca neîntemeiată.

79. În continuare, odată ce excepția procesuală a fost soluționată, instanța va purcede la aprecieri ce vizează fondul litigios, începând cu analiza valabilității Tranzacției nr. 2/M din 30.03.2018, întrucât aceasta este indicată de reclamant ca **izvorul principal al obligației** a cărei executare se pretinde, iar contractul de fidejusiune nr. 1 din 03.12.2020 este întemeiat, potrivit clauzelor sale, pe obligația astfel recunoscută prin tranzacție.

80. În temeiul art. 327 din Codul civil „*(1) Actul juridic este nul dacă nulitatea sancționează încălcarea unei dispoziții legale prin care se ocrotește un interes general (nulitate absolută)”.*

81. Potrivit art.334 din Codul civil *„(2) Actul juridic sau clauza care contravin unei dispoziţii legale imperative sînt nule sau anulabile dacă această sancţiune este prevăzută expres de dispoziția legală încălcată (nulitatea expresă)”.*

82. Potrivit art.32 din Legea cu privire la mediere „*(1) Tranzacţia este acordul încheiat de părţi şi contrasemnat de mediator, ca urmare a procesului de mediere, prin care părţile consimt asupra soluţionării amiabile a unui litigiu. (2) Tranzacţia trebuie să corespundă condiţiilor de valabilitate prevăzute de prezenta lege, Codul civil şi de alte acte legislative. (3) Nu se admite includerea în tranzacţie a clauzelor care: a) se referă la drepturi şi obligaţii de care părţile nu pot dispune liber prin tranzacţie; b) încalcă normele imperative ale legii, ordinea publică şi bunele moravuri; c) sînt în mod evident inechitabile; d) prejudiciază interesul superior al copilului; e) încalcă drepturile unor terţe persoane neantrenate în procesul medierii*”.

83. Instanța reține că, Tranzacția nr. 2M din 30 martie 2018, întocmită în cadrul procedurii de mediere, are natura juridică a unui act juridic civil bilateral prin care părțile au urmărit soluționarea amiabilă a litigiului apărut ca urmare a neexecutării comenzii de transport nr. 4 din 19 februarie 2018, prin recunoașterea unei obligații bănești și stabilirea modalității de executare a acesteia. În consecință, tranzacția este supusă, pe de o parte, condițiilor generale de valabilitate ale actului juridic civil, iar pe de altă parte, cerințelor speciale aplicabile tranzacțiilor rezultate din mediere, inclusiv cerinței formei scrise, semnării de către părți și contrasemnării de către mediator, precum și limitelor de conținut impuse de lege, în sensul că acordul părților nu poate include clauze care ar încălca norme imperative, ordinea publică, bunele moravuri ori drepturile unor persoane terțe.

84. Raportat la poziția formulată de reclamanta reconvențională și de intervenientul principal, instanța va verifica dacă sunt întrunite premisele nulității absolute invocate, prin prisma normelor Codului civil care reglementează nulitatea actului juridic și sancțiunea aplicabilă în cazul încălcării normelor imperative, a ordinii publice ori a bunelor moravuri, precum și prin prisma dispozițiilor speciale din Legea cu privire la mediere referitoare la acordul de mediere și la tranzacțiile rezultate din procedura de mediere.

85. Examinând motivul de nulitate întemeiat pe pretinsa contrarietate a tranzacției cu normele imperative, ordinea publică și bunele moravuri, instanța observă că acesta a fost formulat în termeni generali, fără indicarea concretă a normei imperative pretins încălcată și fără demonstrarea legăturii dintre o clauză determinată a tranzacției și interdicția legală invocată. Or nulitatea absolută, ca sancțiune, nu poate fi reținută în baza unor simple afirmații, ci presupune identificarea normei imperative, descrierea modului în care actul ar produce efecte juridice interzise și administrarea unui probatoriu apt să confirme această încălcare. În lipsa unei

asemenea probe, instanța nu poate suplini obligația părților de a-și susține pretențiile și apărările cu argumente pertinente, cu atât mai mult cu cât, în procesul civil funcționează principiul și sarcina potrivit cărora, partea care afirmă un fapt în susținerea cererii sale are obligația să îl dovedească.

86. În cazul de față, părțile care invocă nulitatea nu au demonstrat prin ce clauză anume tranzacția ar institui efecte prohibite de Lege, astfel încât critica rămâne una formală și nu justifică reținerea încălcării normelor imperative, a ordinii publice ori a bunelor moravuri.

87. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia tranzacția ar fi fost semnată din partea SRL „Expres Salon" de o persoană neîmputernicită, instanța reține că acest motiv privește regularitatea reprezentării persoanei juridice la momentul încheierii actului. Actul poartă semnătura aplicată în numele societății, ceea ce atestă, până la proba contrară, manifestarea voinței persoanei juridice prin reprezentant. Totodată, simpla invocare a lipsei împuternicirilor, fără prezentarea unor elemente concrete referitoare la identitatea semnatarului, limitele competențelor sale, actele interne relevante și consecința juridică pretins incidentă, nu este suficientă pentru a conduce la nulitatea absolută. Chiar presupunând existența unor limitări interne privind necesitatea aprobării prealabile pentru anumite acte, partea care invocă nulitatea are sarcina de a demonstra existența și aplicabilitatea limitării, precum și efectul juridic al nerespectării acesteia în raporturile cu cealaltă parte contractantă. În lipsa unui probatoriu concludent care să confirme depășirea împuternicirilor într-un mod care atrage sancțiunea nulității absolute, instanța nu poate reține acest temei ca întemeiat.

88. Cu privire la argumentul potrivit căruia prejudiciul consemnat prin tranzacție nu ar fi fost cauzat de SRL „Expres Salon", ci de o terță persoană, în contextul existenței unei proceduri penale, instanța constată că o asemenea împrejurare nu conduce, prin ea însăși, la nulitatea tranzacției. Tranzacția reprezintă un instrument juridic de tranșare amiabilă a unui litigiu, iar părțile sunt îndreptățite să convină asupra asumării unei obligații și asupra modalității de reparare a unui prejudiciu, inclusiv în absența unei hotărâri definitive care să stabilească vinovăția unei persoane în sens penal ori delictual. Existența unei investigații penale ori indicarea unui posibil autor terț al dispariției bunului nu exclude posibilitatea existenței unei răspunderi contractuale sau a unei asumări convenționale a obligației între părțile tranzacției și nu transformă acordul lor de voință într-un act contrar normelor imperative. Pentru a fi reținută nulitatea absolută, ar fi fost necesar să se demonstreze că tranzacția urmărește eludarea unei norme imperative sau consacră un efect juridic interzis, ceea ce nu a fost dovedit.

89. În ceea ce privește argumentul că tranzacția nu ar fi fost confirmată de instanță și, prin urmare, nu ar produce efecte, instanța constată că refuzul confirmării și al eliberării titlului executoriu nu echivalează, prin el însuși, cu o constatare a nulității tranzacției. Procedura confirmării urmărește conferirea unei forțe executorii acordului, în condițiile procedurale aplicabile, iar motivele de respingere pot fi exclusiv procedurale. Din circumstanțele invocate rezultă că instanța sesizată cu confirmarea nu a examinat fondul tranzacției sub aspectul condițiilor de valabilitate, ci a reținut că modul de formulare a cererii depășea cadrul procedurii de confirmare, astfel încât încheierea respectivă nu poate fi tratată ca un temei autonom de nulitate în lipsa unei examinări judiciare pe fond a clauzelor actului.

90. Pentru aceste considerente, instanța reține că motivele de nulitate absolută invocate împotriva Tranzacției nr. 2M din 30 martie 2018 nu sunt susținute prin indicarea și dezvoltarea unei încălcări concrete a unei norme imperative și nici prin administrarea unor probe care să confirme lipsa reprezentării, afectarea directă a drepturilor unui terț ori producerea unui efect juridic interzis. Instanța reține că, deși nulitatea absolută, prin natura sa, poate fi invocată de

orice persoană interesată și poate fi constatată inclusiv din oficiu de către instanță, obligația acesteia rămâne aceea de a verifica existența unor împrejurări concrete care ar plasa actul juridic în sfera încălcării normelor imperative, a ordinii publice ori a bunelor moravuri. Or la examinarea prezentei cauze, instanța nu a identificat elemente obiective și determinante care, prin ele însele, să atragă sancțiunea nulității absolute a Tranzacției nr. 2M din 30 martie 2018.

91. În particular, raportat la criteriile de ordine publică și bune moravuri, instanța constată că nu au fost relevate circumstanțe de natură să demonstreze că tranzacția ar consacra un scop ilicit, ar urmări eludarea unei interdicții legale, ar produce efecte juridice prohibite ori ar leza în mod vădit valori protejate de Lege. De asemenea, din examinarea conținutului actului și a contextului încheierii lui, instanța nu a stabilit existența unor clauze ori efecte care să contravină, în mod evident și grav, exigențelor impuse de normele imperative sau de ordinea juridică, astfel încât să fie afectată însăși valabilitatea actului.

92. Prin urmare, instanța concluzionează că nu sunt întrunite condițiile legale pentru reținerea nulității absolute a Tranzacției nr. 2M din 30 martie 2018, iar apărările formulate în acest sens urmează a fi respinse ca neîntemeiate.

93. Cât privește nulitatea contractului de fidejusiune nr. 1 din 03 decembrie 2020 , instanța reține că obiecțiile formulate vizează două paliere distincte: pe de o parte, pretinsa lipsă a consimțământului ori imposibilitatea determinării lui, iar pe de altă parte, pretinsa nulitate derivată din caracterul accesoriu fidejusiunii față de Tranzacția nr. 2 din 30 martie 2018 sau din nerespectarea unor cerințe de formă pretins aplicabile actelor conexe medierii. În consecință, instanța va raporta susținerile părților la regimul general al valabilității actului juridic și la regulile privind nulitatea absolută.

94. Conform art. 312 din Codul civil, consimţământ este manifestarea, exteriorizată, de voinţă a persoanei de a încheia un act juridic. Consimţământul este valabil dacă provine de la o persoană cu discernământ, este exprimat cu intenţia de a produce efecte juridice şi nu este viciat. Intenția de a produce efecte juridice se determină din declarația sau comportamentul persoanei, așa cum ea a fost înțeleasă în mod rezonabil de către cealaltă parte a actului juridic sau, în cazul actelor juridice unilaterale, de către persoana căreia actul îi este destinat.

95. Articolul 314 din Cod civil prescrie că actul juridic se consideră neîncheiat în cazul în care esenţa consimțământului nu poate fi determinată cu certitudine nici din exprimarea exteriorizată și nici din alte circumstanţe ale încheierii sale.

96. Potrivit art. 1027 din Cod civil, contractul se consideră încheiat dacă părţile au ajuns la un acord privind toate clauzele lui esenţiale. Sînt esenţiale clauzele care sînt stabilite ca atare prin lege, care reies din natura contractului sau asupra cărora, la cererea uneia din părţi, trebuie realizat un acord.

97. Raportând aceste reguli la poziția reclamantei reconvenționale Svetlana Ciuntu, instanța constată că invocarea faptului că semnătura ar fi aplicată doar pe ultima filă nu conduce, prin ea însăși, la concluzia inexistenței consimțământului sau la imposibilitatea determinării esenței acestuia. Semnătura aplicată pe înscrisul contractual reprezintă forma uzuală de exteriorizare a voinței de a încheia actul, iar intenția de a produce efecte juridice se deduce în mod rezonabil din conduita părților, inclusiv din asumarea explicită, în textul contractului, a datoriei garantate, a caracterului solidar și a modalității de executare.

98. În prezenta cauză, contractul a fost încheiat cu doi fidejusori, iar din conținutul descris rezultă că au fost determinate elementele esențiale ale garanției personale: debitorul garantat, creditorul, izvorul datoriei garantate, cuantumul datoriei principale, termenul și modalitatea de achitare. În aceste condiții, esența consimțământului poate fi determinată cu certitudine, astfel

încât ipoteza art. 314 Cod civil nu este incidentă.
99. Mai mult, pentru a pune la îndoială validitatea consimțământului în sensul art. 312 Cod civil, nu este suficientă afirmarea formală că semnătura nu ar figura pe toate filele sau că pe fila semnată nu ar fi reproduse clauzele de fidejusiune. Partea care invocă o asemenea critică are obligația să explice în concret prin ce împrejurări consimțământul ar fi fost viciat ori de ce intenția de a produce efecte juridice nu ar putea fi dedusă rezonabil. În cazul dedus judecății, susținerile privind lipsa consimțământului nu sunt însoțite de o descriere coerentă a contextului semnării, a relației dintre părți la acel moment, a unor așteptări legitime înșelate, a unei erori determinante ori a oricărei alte împrejurări care ar face verosimilă concluzia că fidejusorul nu și-a asumat obligația. În lipsa unei asemenea dezvoltări, critica rămâne una declarativă.
100. Instanța mai reține și că manifestarea consimțământului nu impune, ca regulă, multiplicarea semnăturii pe fiecare pagină pentru ca acordul să fie valabil, atâta timp cât înscrisul contractual este prezentat ca un corp unitar, iar semnătura este plasată în zona destinată asumării actului. În lipsa unor probe că textul ar fi fost substituit, completat ulterior sau că semnătura ar fi fost obținută în condiții incompatibile cu libera voință, semnătura materializată pe contract este suficientă pentru a confirma intenția de a contracta.
101. În ceea ce privește neconcordanțele de identificare între preambul și rubrica semnături, instanța reține că asemenea neconcordanțe pot avea relevanță numai dacă se demonstrează că ele generează o incertitudine reală privind persoana obligată, sau că semnătura aparține unei persoane care nu este parte ori nu a acționat în nume propriu. Or simplele afirmații despre existența unor inadvertențe nu sunt suficiente pentru a atrage concluzia nulității, atât timp cât din ansamblul înscrisului și al circumstanțelor rezultă cine sunt fidejusorii, care este obligația asumată și în ce calitate au semnat.
102. Prin urmare, din perspectiva art. 312, art. 314 și art. 1027 Cod civil, instanța constată că nu sunt conturate elemente apte să susțină lipsa consimțământului sau imposibilitatea determinării esenței acestuia, astfel încât acest temei de nulitate absolută nu poate fi reținut.
103. Reclamanta reconvențională mai susține că fidejusiunea este accesorie față de Tranzacția nr. 2 din 30 martie 2018 și că, dacă tranzacția ar fi nulă, actul accesoriu ar fi lipsit de efecte, făcând trimitere la art. 331 Cod civil.
104. Instanța subliniază că acest raționament are caracter condiționat: el poate produce consecințe doar dacă, în prealabil, s-ar constata nulitatea actului principal sau inexistența obligației garantate. În măsura în care tranzacția este menținută ca valabilă ori se reține că obligația garantată există în temeiul unui raport juridic distinct, apărarea derivată din art. 331 Cod civil nu mai poate fundamenta nulitatea contractului de fidejusiune. Ca atare, acest argument urmează a fi examinat în corelație cu soluția asupra valabilității tranzacției și asupra existenței datoriei garantate.
105. Pârâtul Eugeniu Șoltoianu invocă nulitatea absolută a fidejusiunii pe motiv că, fiind accesorie unei tranzacții de mediere, ar trebui să respecte aceeași formă, inclusiv contrasemnarea mediatorului.
106. Instanța notează că nulitatea absolută este incidentă potrivit art. 327 Cod civil numai dacă se sancționează încălcarea unei dispoziții legale care ocrotește un interes general. Totodată, potrivit art. 334 Cod civil, actul juridic sau clauza care contravin unei dispoziții legale imperative sunt nule sau anulabile dacă această sancțiune este prevăzută expres de dispoziția legală încălcată.
107. În această logică, simpla invocare a ideii că actele accesorii tranzacției ar trebui contrasemnate nu este suficientă. Partea care invocă nulitatea absolută are sarcina să indice

norma imperativă exactă care impune această formă pentru fidejusiune și care prevede expres sancțiunea nulității în caz de nerespectare. În lipsa identificării unei asemenea dispoziții legale și a demonstrării caracterului ei imperativ, instanța nu poate deduce automat nulitatea dintr-o analogie sau dintr-o interpretare extensivă a regulilor privind tranzacția de mediere.

108. Prin urmare, pentru acest temei, analiza trebuie să rămână una strict juridică: există sau nu o dispoziție legală care condiționează valabilitatea contractului de fidejusiune de contrasemnarea mediatorului și care atașează expres sancțiunea nulității. Dacă o asemenea normă nu este indicată și probată de partea interesată, atunci, în ordinea stabilită de art. 334 Cod civil, nu poate fi reținută nulitatea absolută doar pe baza unei afirmații generale.

109. Instanța reiterează totodată că, atunci când se invocă un temei de nulitate, partea interesată are obligația să îl identifice în mod concret în drept, prin indicarea dispoziției legale pretins încălcate și a naturii acesteia, inclusiv dacă norma este imperativă și ce sancțiune atașează legiuitorul încălcării ei. Totodată, temeiul invocat trebuie dezvoltat prin raportare directă la pretenția formulată și la conținutul actului contestat, prin indicarea clauzei sau efectului juridic pretins nelegal, explicarea incompatibilității dintre acestea și norma incidentă, precum și prin administrarea unui probatoriu pertinent.

110. Invocarea nulității în termeni generali, prin redarea abstractă a unor principii ori prin simple aprecieri declarative privind pretinsa nelegalitate, fără a arăta precis ce prevedere legală a fost încălcată și în ce mod, nu poate fundamenta reținerea sancțiunii nulității, cu atât mai mult cu cât instanța nu poate substitui părților sarcina argumentării și a probei și nici nu poate construi din oficiu motive de nulitate pe care părțile le afirmă doar formal.

111. În concluzie, instanța constată că obiecțiile și pretențiile privind lipsa consimțământului nu sunt confirmate prin prisma art. 312 și art. 314 Cod civil, deoarece consimțământul rezultă din semnarea înscrisului și din determinarea obligației asumate, iar părțile nu au demonstrat împrejurări concrete care să pună sub semnul întrebării intenția de a produce efecte juridice.

112. Instanța de judecată notează că prezentul litigiul derivă din executarea unei obligații bănești născute din tranzacția de mediere și garantată prin fidejusiune, creditorul urmărind executarea soldului de la debitorii solidari. Respectiv, raportul juridic obligațional are la bază ca obiect executarea unei obligații bănești izvorâte din Tranzacția de mediere din 30.03.2018, obligație garantată prin contractul de fidejusiune din 03.12.2020, în temeiul căruia creditorul pretinde plata soldului de la fidejusori.

113. Conform art. 799 Cod civil, creditorul poate pretinde executarea obligaţiei, la latitudinea sa, de la oricare din debitori, în parte sau în întregime. Pînă la executarea întregii prestaţii, rămîn obligaţi toţi debitorii.

114. Conform art. 1628 din Codul civil, garanțiile personale pot fi accesorii (fidejusiunea) sau autonome. Fidejusiunea este obligația garantului (fidejusorul) asumată în folosul unui creditor cu scopul de a garanta obligația pe care debitorul o datorează creditorului (obligația garantată) și care apare și devine scadentă doar dacă apare și devine scadentă obligația garantată.

115. În acord cu art.1637 din Codul civil, obligația fidejusorului apare și devine scadentă doar în măsură în care apare și devine scadentă obligația debitorului față de creditor. Obligația fidejusorului nu poate depăși obligația debitorului. Această regulă nu se aplică în cazul în care obligația debitorului este redusă sau stinsă: a) în cadrul unei proceduri de insolvabilitate; b) în alt temei legal din cauza incapacității debitorului de a executa pe motiv de insolvabilitate; sau c) în virtutea legii din cauza unui eveniment care afectează persoana debitorului”.

116. În accepțiunea art.1638 Cod civil, în raport cu creditorul, fidejusorul poate invoca orice excepție a debitorului cu privire la obligația garantată, chiar dacă excepția nu mai este

disponibilă debitorului din cauza acțiunii sau inacțiunii debitorului care a avut loc după asumarea fidejusiunii.
117. Conform art.1639 Cod civil, garanția acoperă, în limitele sumei maxime a acesteia, dacă s-a stipulat, nu numai obligația garantată principală, dar și obligațiile accesorii ei, pe care debitorul le datorează creditorului, cum ar fi dobînzile, dobînzile de întîrziere, penalitățile și cheltuielile rezonabile de urmărire extrajudiciară a obligațiilor menționate în prezentul alineat. Cheltuielile de judecată și de executare silită împotriva debitorului sînt acoperite, cu condiția că fidejusorul a fost informat despre intenția creditorului de a iniția aceste proceduri cu un termen de preaviz suficient pentru a permite fidejusorului să evite aceste cheltuieli".
118. Articolul 1641 din același Cod expres prevede că, sub rezerva dispozițiilor alin. (3), înainte de a cere executarea de la fidejusor, creditorul trebuie să întreprindă încercări corespunzătoare pentru a obține executarea obligației garantate de la debitor și, dacă există, de la alte persoane care au garantat aceeași obligație pe baza unei garanții personale sau reale care instituie răspunderea solidară. Creditorul nu este ținut să încerce să obțină executarea de la debitor și de la altă persoană conform alin. (2) în măsura în care este vădit imposibil sau extrem de dificil de a obține executarea de la acea persoană. Această excepție se aplică în special dacă împotriva acelei persoane a fost intentată o procedură de insolvabilitate sau proceduri echivalente, cu excepția cazului în care poate fi exercitată o garanție reală acordată de acea persoană pentru aceeași obligație garantată".
119. Stabilind că fidejusiunea este valabilă, instanța urmează să aprecieze întinderea obligației fidejusorilor, în raport cu contractul și normele aplicabile.
120. Instanța reține că, potrivit art. 1640 Cod civil și clauzelor contractuale, părțile au stipulat răspunderea solidară, astfel încât creditorul este îndreptățit să pretindă executarea de la fidejusori, integral sau parțial, în limitele garanției asumate.
121. Totodată, caracterul accesoriu al fidejusiunii impune aplicarea art. 1637 Cod civil, în sensul că obligația fidejusorului apare și devine scadentă în măsura în care apare și devine scadentă obligația debitorului față de creditor, iar obligația fidejusorului nu poate depăși obligația debitorului.
122. În privința obiectului garantat, instanța observă că, potrivit punctului 1.1 din contractul de fidejusiune nr. 1 din 03 decembrie 2020, prezentul contract se încheie având la bază Tranzacția nr. 2M din 30 martie 2018 și se constituie ca accesoriu la aceasta. În același sens, din punctul 4.1 al Tranzacției nr. 2M rezultă că părțile au confirmat unanim și fără rezerve că, la data de 14 martie 2018, soldul datoriei debitorului față de creditor, format în temeiul comenzii nr. 4 din 19 februarie 2018 și confirmat prin solicitarea nr. 30 din 12 martie 2018, constituie 44 000 dolari SUA. Prin urmare, obligația principală garantată prin fidejusiune este determinată prin raportare la această datorie principală, recunoscută și fixată în tranzacție.
123. Reclamantul pretinde însă un sold restant calculat prin raportare la un prejudiciu total pretins de 56705,04 dolari SUA, arătând că, pe lângă suma de 44 000 dolari SUA, a intervenit suplimentar suma de 12 705,04 dolari SUA.
124. Cu privire la natura acestei sume suplimentare, instanța reține că din scrisoarea furnizorului AMB Worldtires LP din 09 august 2018 rezultă că, în legătură cu mărfurile expediate către reclamant și care nu au părăsit teritoriul statului de expediție, furnizorul a suportat suma de 12 705,04 dolari SUA, sumă ce i-a fost imputată reclamantului în cadrul aceluiași raport comercial. În continuare, din scrisoarea de garanție întocmită de administratorul debitorului – Eugeniu Șoltoianu la 16 august 2018 rezultă asumarea expresă, de către debitor, a obligației de a compensa această sumă, ca efect financiar indisolubil legat de neexecutarea

comenzii de transport și de imposibilitatea realizării livrării în condițiile convenite.
125. În această configurație, instanța constată că suma de 12 705,04 dolari SUA nu reprezintă un prejudiciu autonom, străin de obligația principală, ci o consecință patrimonială accesorie a aceluiași fapt generator, respectiv neexecutarea comenzii de transport și nerealizarea exportului, care a determinat suportarea unor costuri suplimentare asociate operațiunii. Or caracterul accesoriu, în materie de fidejusiune, nu se reduce exclusiv la dobânzi sau penalități, ci include toate prestațiile accesorii datoriei principale în măsura în care ele sunt prevăzute de contract sau decurg, în mod rezonabil și previzibil, din executarea ori neexecutarea obligației garantate.
126. Instanța reține, în mod special, că pct. 1.3 din contractul de fidejusiune prevede că fidejusiunea este nelimitată și are ca obiect garantarea executării obligației principale, precum și extinderea la toate accesoriile datoriei, inclusiv cheltuielile necesare introducerii cererii de chemare în judecată și cele ocazionate de urmărirea silită. Prin această formulare, părțile au prevăzut în mod explicit că fidejusiunea nu se limitează la suma nominală a datoriei principale, ci acoperă și sarcinile patrimoniale accesorii care derivă din raportul obligațional garantat și care pot apărea pe parcursul executării sau ca efect al neexecutării.
127. În același sens, art. 1639 Cod civil consacră regula potrivit căreia garanția acoperă nu doar obligația principală, ci și obligațiile accesorii datoriei, în măsura în care acestea sunt datorate de debitor creditorului.
128. În cauza dată, din moment ce debitorul, prin scrisoarea de garanție din 16 august 2018, a confirmat asumarea sumei de 12 705,04 dolari SUA în legătură directă cu marfa transportată care nu a ajuns la destinație, instanța reține că această sumă a intrat în sfera obligațiilor datorate de debitor creditorului ca efect al aceleiași neexecutări care a generat datoria principală, iar în consecință, ea urmează regimul prestațiilor accesorii acoperite de fidejusiune.
129. Distinct, instanța apreciază că împrejurarea confirmării exprese a acestei sume de către administratorul debitorului are relevanță probatorie directă asupra caracterului datoriei, întrucât exclude ipoteza unei simple pretenții unilaterale a creditorului și indică acceptarea de către debitor a legăturii cauzale dintre neexecutarea transportului și costul suplimentar suportat în raport cu furnizorul. În aceste condiții, fidejusorii, asumând prin contract garantarea obligației principale împreună cu toate accesoriile datoriei, nu pot fi exonerați de răspundere pentru o prestație accesorie previzibilă și confirmată de debitor, născută din același raport obligațional și din aceeași stare de neexecutare.
130. În ceea ce privește plățile efectuate, instanța reține că reclamantul indică achitarea de către debitor a sumei totale de 26 837,92 dolari SUA. În măsura în care aceste plăți se raportează la obligația garantată, instanța urmează să stabilească soldul rămas și să dispună obligarea fidejusorilor în limitele garanției, ținând cont de regula art. 1637 Cod civil și de faptul că fidejusorul poate invoca excepțiile debitorului privind stingerea parțială prin plată, conform art. 1638 Cod civil.
131. În circumstanțele date, instanța reține că întinderea obligației fidejusorilor se determină în limitele obligației garantate astfel cum a fost configurată de contractul de fidejusiune ca act accesoriu la tranzacție și de clauza de extindere la toate accesoriile datoriei. În consecință, pe lângă datoria principală de 44 000 dolari SUA, fidejusiunea acoperă și suma de 12 705,04 dolari SUA ca prestație accesorie datoriei principale, derivată din același fapt generator și confirmată de debitor, urmând ca instanța să stabilească soldul final exigibil în funcție de plățile efectuate și de probele administrate asupra cuantumului și alocației plăților.
132. Astfel, având în vedere valabilitatea Tranzacției nr. 2/M din 30 martie 2018 ca izvor al obligației principale, valabilitatea contractului de fidejusiune nr. 1 din 03 decembrie 2020 ca

garanție personală accesorie, caracterul solidar al răspunderii fidejusorilor și existența soldului restant dovedit, instanța va dispune încasarea în mod solidar de la Eugeniu Șoltoianu și de la Svetlana Ciuntu, în beneficiul SRL Agropiese TGR Group, a sumei de 29 867,12 dolari SUA, cu titlu de datorie restantă derivată din tranzacția de mediere și garantată prin fidejusiune.

133. În conformitate cu art. 94 Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului. În cazul mai multor reclamanţi sau pîrîţi, aceştia sînt obligaţi să compenseze cheltuielile de judecată în mod egal, proporţional sau solidar, în funcţie de interesul fiecăruia ori de caracterul litigiului dintre ei. Dacă unul dintre coparticipanţi a utilizat mijloace speciale de apărare judiciară, ceilalţi nu sînt responsabili de cheltuielile lui".

134. În conformitate cu art. 86 din același Cod, persoanele juridice declarate în stare de insolvabilitate, la introducerea în instanţa de judecată a acţiunilor de urmărire a creanţelor debitoare, de anulare a actelor juridice fictive sau frauduloase, a garanţiilor acordate, a tranzacţiilor încheiate şi a actelor de transfer de proprietate, precum şi la atacarea hotărîrilor judecătoreşti adoptate pe marginea acestor litigii, plătesc taxa de stat după examinarea cauzei, dar nu mai tîrziu de 6 luni din data adoptării de către instanţa de judecată a hotărîrii.

135. Totodată, art. 98 din Codul de procedură civilă expres prevede că, cheltuielile aferente judecării cauzei, suportate de instanţa judecătorească, precum şi taxa de stat, de a căror plată reclamantul a fost scutit, se încasează la buget de la pîrît proporţional părţii admise din acţiune dacă pîrîtul nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată. În caz de respingere a acţiunii, cheltuielile de judecare a cauzei suportate de instanţă, precum şi taxa de stat, se încasează la buget de la reclamant dacă acesta nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată. Dacă acţiunea a fost admisă parţial, iar pîrîtul este scutit de plata cheltuielilor de judecată, cheltuielile de judecare a cauzei suportate de instanţă se încasează la buget de la reclamant, dacă acesta nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată, proporţional părţii respinse din acţiune.

136. Din materialele cauzei rezultă că reclamantul a suportat cheltuieli de judecată sub forma taxei de stat, confirmate prin ordinul de plată nr. 807 din 18 mai 2023, în sumă de 15 891,24 lei, anexat la cererea de chemare în judecată. Întrucât acțiunea principală a fost admisă integral, iar pârâții au pierdut procesul, instanța reține că aceștia urmează să compenseze reclamantului taxa de stat achitată, în cuantumul confirmat de actele de plată depuse la dosar.

137. Totodată, în ceea ce privește acțiunea intervenientului principal SRL „Expres Salon" în proces de insolvabilitate, prin care s-a solicitat constatarea nulității absolute a Tranzacției de mediere din 30 martie 2018, instanța reține că, în condițiile în care pretenția acestuia a fost respinsă ca neîntemeiată, consecințele asupra cheltuielilor de judecată și a taxei de stat se apreciază potrivit art. 98 Cod de procedură civilă, care stabilește că, în caz de respingere a acțiunii, taxa de stat și cheltuielile suportate de instanță se încasează la buget de la reclamant, dacă acesta nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată.

138. În același timp, instanța constată că intervenientul principal este persoană juridică în stare de insolvabilitate, iar regimul achitării taxei de stat în asemenea litigii este guvernat de art. 86 alin. (2) Cod de procedură civilă, potrivit căruia persoanele juridice aflate în insolvabilitate, la introducerea acțiunilor ce țin, între altele, de anularea tranzacțiilor încheiate și a actelor juridice, achită taxa de stat după examinarea cauzei, însă nu mai târziu de 6 luni din data adoptării hotărârii.

139. Prin urmare, deși intervenientul principal nu a achitat taxa de stat la momentul înaintării

cererii, acest fapt nu echivalează cu scutirea de la plata taxei, ci doar cu amânarea achitării în termenii reglementați de Lege.

140. Astfel, având în vedere respingerea acțiunii intervenientului principal, instanța va dispune încasarea la bugetul de stat de la SRL „Expres Salon” în proces de insolvabilitate a taxei de stat în sumă de 250 lei aferente pretenției de constatare a nulității actului juridic, cu stabilirea termenului de plată nu mai târziu de 6 luni din data adoptării hotărârii, conform art. 86 alin. (2) și art. 98 Cod de procedură civilă.

141. În raport cu normele legale incidente și cu regulile sarcinii probei, instanța reține că reclamanta reconvențională, intervenientul principal, precum și pârâtul Șoltoianu Eugeniu nu au administrat un probatoriu apt să susțină temeiurile de nulitate invocate cu privire la Tranzacția de mediere și contractul de fidejusiune și, prin urmare, au eșuat în demonstrarea condițiilor necesare pentru aplicarea sancțiunii nulității.

142. Or în procesul civil, fiecare parte are obligația de a dovedi împrejurările de fapt și de drept pe care își întemeiază pretențiile și obiecțiile, sarcina probei neputând fi transferată asupra celeilalte părți sau asupra instanței. În lipsa indicării concrete a normei pretins încălcate, a dezvoltării raționamentului juridic privind incidența nulității și a prezentării unor probe pertinente care să confirme încălcarea invocată, simplele afirmații referitoare la pretinsa ilegalitate a actelor contestate nu sunt de natură să răstoarne prezumția de valabilitate a actului juridic și nici să anihileze efectele raportului obligațional.

143. În conformitate cu art. art. 94, 236, 238-241 și art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată –

h o t ă r ă ș t e :

Cererea de chemare în judecată depusă de către SRL „AGROPIESE TGR GROUP”, se admite integral.

Se încasează în mod solidar de la Eugeniu Șoltoianu, IDNP *****, și de la Svetlana Ciuntu, IDNP *****, în beneficiul SRL „AGROPIESE TGR GROUP”, IDNO 1005600038722, suma de 29 867, 12 dolari SUA cu titlu de datorie restantă în baza Tranzacției din 30 martie 2018 încheiată între SRL „AGROPIESE TGR GROUP” și SRL „EXPRES-SALON” la Biroul Individual al Mediatorului „Aurelia Irodoi”, precum și în baza contractului de fidejusiune nr. 1 din 03 decembrie 2020, încheiat între SRL „AGROPIESE TGR GROUP” în calitate de creditor, SRL „EXPRES-SALON” în calitate de debitor, Eugeniu Șoltoianu și Svetlana Ciuntu în calitate de fidejusori, prin care s-a garantat executarea de către ultimii a obligațiilor SRL „EXPRES-SALON” față de SRL „AGROPIESE TGR GROUP” derivate din Tranzacția de mediere din 30 martie 2018.

Se încasează în mod solidar de la Eugeniu Șoltoianu, IDNP *****, și de la Svetlana Ciuntu, IDNP *****, în beneficiul SRL „AGROPIESE TGR GROUP”, IDNO 1005600038722, suma de 15 891,24 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Acțiunea reconvențională formulată de către Svetlana Ciuntu împotriva SRL „AGROPIESE TGR GROUP”, Eugeniu Șoltoianu și SRL „EXPRES-SALON” în proces de insolvabilitate, intervenient accesoriu mediatorul Aurelia Irodoi cu privire la:

- constatarea nulității absolute a Tranzacției de mediere din 30 martie 2018 încheiată între SRL „AGROPIESE TGR GROUP” și SRL „EXPRES-SALON” la Biroul Individual al Mediatorului „Aurelia Irodoi”;
- constatarea nulității absolute a contractului de fidejusiune nr. 1 din 03 decembrie 2020, încheiat între SRL „AGROPIESE TGR GROUP” în calitate de creditor, SRL „EXPRES-SALON” în calitate de debitor, Eugeniu Șoltoianu și Svetlana Ciuntu în calitate de fidejusori, prin care s-a garantat executarea obligațiilor SRL „EXPRES-SALON” față de SRL „AGROPIESE TGR GROUP” derivate din Tranzacția de mediere din 30 martie 2018, **se respinge ca neîntemeiată**.

Acțiunea intervenientului principal SRL „EXPRES-SALON” în proces de insolvabilitate împotriva SRL „AGROPIESE TGR GROUP” cu privire la constatarea nulității absolute a Tranzacției de mediere din 30 martie 2018 încheiată între SRL „AGROPIESE TGR GROUP” și SRL „EXPRES-SALON” la Biroul Individual al Mediatorului „Aurelia Irodoi”, **se respinge ca neîntemeiată.**

Se încasează de la SRL „EXPRES-SALON” în proces de insolvabilitate, IDNO 1009600022679, nu mai târziu de 6 luni din data adoptării prezentei hotărâri, în beneficiul Statului, suma de 250 lei cu titlu de taxă de stat aferentă pretenției de constatare a nulității actului juridic.

Se respinge cererea formulată de Eugeniu Șoltoianu cu privire la încetarea procesului intentat la acțiunea SRL „AGROPIESE TGR GROUP” împotriva lui Eugeniu Șoltoianu și Svetlana Ciuntu, intervenient accesoriu SRL „EXPRES-SALON” în proces de insolvabilitate cu privire la încasarea solidară a datoriei restantă în mărime de 29 867, 12 dolari SUA.

Se respinge excepția de nulitate a contractului de fidejusiune nr. 1 din 03 decembrie 2020, încheiat între SRL „AGROPIESE TGR GROUP” în calitate de creditor, SRL „EXPRES-SALON” în calitate de debitor, Eugeniu Șoltoianu și Svetlana Ciuntu în calitate de fidejusori, **formulată de către Eugeniu Șoltoianu.**

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul instanței emitente.

Președintele ședinței,
Judecător **Petru Harmaniuc**